

DRUMURILE AMANȚILOR

Corina Ozon

© 2018 Corina Ozon

© 2018 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: TheSpartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OZON, CORINA

Drumurile amanților / Corina Ozon. - București :

Editura Herg Benet, 2018

ISBN 978-606-763-210-1

821.135.1

HERG BENET
PUBLISHERS

1. AMANTA ȘI PROBLEMELE DIN PARADIS

M-am mutat cu Mircea și stăm ca doi studenți, în chirie, într-un cartier de tot rahatul. Ce-i drept, apartamentul e mișto, are o terasă de toată frumusețea, dar, când ies și aud manelele vecinilor de deasupra, regret garsoniera mătușă-mii. Nu era ea prea mare și nici în vreun cartier select, dar măcar erau vecini mai simțiți. Doar babele alea curioase cu cine mi-o trag mai stricau peisajul. Dar la etajul unu era un tip care dădea muzica simfonică tare. Păi, era parfum Beethoven față de ce mi-aud urechile acum! Mi-e dor de Beethoven. Mircea mi-a zis că-s tâmpită. Îl fac și eu tâmpit, dar nu mai e de drag, ca înainte, uneori chiar mă scoate din sărite. Păi, am înțeles, are copii, trebuie să meargă pe la ei, dar de ce mama mă-sii trebuie să-i facă și cumpărăturile lui Teo? Ea ce are?

E scutită de doctor? Și nu e doar asta. Când ne e și nouă mai bine, sună ea cu câte o aiureală, doar să dea un semnal că e prezentă. Ba că băiatul nu rezolvă la matematică, ba că fata nu știu ce nu găsește, de parcă Mircea ar fi vreun iluzionist să le știe pe toate și să fie în mai multe locuri deodată! O proastă. Vrea să arate ea ce mult se ocupă de copii și câtă treabă are. La început, îl trimiteam eu pe Mircea să-și mai vadă copiii, chiar insistam să stea mai mult cu ei de sărbători sau la vreo aniversare. Dar ce și-o fi zis Teo, că suntem la cheremul ei. Apoi îi trimitea pe copii câte un weekend întreg și stăteau pe capul nostru, de nu puteam să facem nimic. Trebuia să mă joc, aveam, n-aveam chef, să merg cu ei în parc și să ridic la rang de geniu orice ineptie scoteau pe gură. Ce-i drept, copiii nu sunt proști deloc, mai ales fetița, care e o dulceață. Băiatul e mai rezervat, seamănă cu Teo, Mircea mi-a zis că are uitătura ei. Sunt drăguți amândoi, dar să nu stea pe capul meu mai mult de două zile, că devin niște monștri.

Și, de parcă nu era destul, Mircea a început să vină cu doleanțe culinare, cum ar fi să-i fac o ciorbă. Nu că nu știu să fac, ba chiar o fac bună, dar parcă mă deranjează cumva, prea mă confundă uneori cu o bucătăreasă. În fond, fac ciorbă când am eu chef. În fine, poate oi fi eu prea sensibilă și cu nervii încordați.

Când vreau să-i zic ceva, să-mi dau cu părerea, el îmi aruncă imediat că nu am divorțat. Acum, dacă el a divorțat, e o mare bravură! Îmi scoate ochii că a făcut-o pentru mine, iar eu nici nu fac nimic să grăbesc lucrurile. Păi, eu sunt vinovată că Epaminonda nu acceptă și nici nu e de găsit? Eu n-aș vrea să fiu liberă și să mă bucur de viață? Boss îmi răspunde la telefon când vrea și în doi peri. Am fost nevoită să plec de la compania lui și am stat două luni fără serviciu. A fost o experiență groaznică. Șeful cel nou, ăla excentric cu blugi lăsați pe cur, a desființat posturile pe care le ocupam eu și Silviuța-puța, care a plecat înapoi la Cluj cu Emil ardeleanul, cel mai bun șef cred pe care l-am avut. ăsta nou e plin de idei și, deși a zis că nu face restructurări, a desființat posturi. M-a trimis să stau la registratură, unde am înnebunit cu atâtea cifre și telefoane, plus că aveam o șefă cam nefutută care mă ținea degeaba peste program, doar ca să-mi facă rău. I-am spus lui Boss de mai multe ori, dar nu s-a schimbat nimic. Și atunci mi-am băgat picioarele și mi-am dat demisia. Abia atunci m-a sunat el să mă întrebe dacă e adevărat că plec și, când i-am confirmat, tot ce-a avut să-mi spună a fost că iau numai decizii proaste în ultima vreme. Pur și simplu mi-a închis telefonul în nas. Începeam să am dubii în legătură cu eleganța pe care o afișa. Parcă dintr-odată nu

mai aprecia nimic la mine. Știam că totul se trăgea de când l-am părăsit pe Epaminonda, dar nu aveam ce face.

La fete nu aveam cum să cer ajutor, că nu stăteau nici ele pe roze. Larisa suspina după Sebi de la Londra, Clau își revenea după cancer, iar Cami se gândea tot mai mult să se întoarcă în Grecia, unde se află și tatăl fetei lor. Cel puțin, așa simțeam eu. Țasta o chemase de mai multe ori, dar ea aștepta ca el să-i arate că are un serviciu bun și că a scăpat de datorii. Eram disperată că nu-mi găseam de lucru, stăteam acasă ca o pupăză să-l aștept pe Mircea și simțeam că-mi vine să mă urc pe pereți de plictiseală. Citeam, am vrut să iau un câine, dar nu a fost de acord proprietarul locuinței.

Simțeam că mă aflu la marginea depresiei, dacă nu fac ceva. Și mi-a venit în cap, de disperare, să-l caut pe primul meu șef, Martin, cel care fusese dat afară pentru perversiuni cu secretarele, dar mi-am amintit că așa l-am cunoscut pe Epaminonda, la acel raport, când l-au dat în vileag. Și ce-ar zice Martin să-i cer un loc de muncă fiind măritată cu cel care i-a semnat concedierea? Clar era o prostie! Mircea nu-mi zicea nimic, dar simțeam că nu-i convine, deși nu i-am stat chiar pe cap, pentru că aveam și eu niște economii. Dar ne-am dus într-un weekend

la munte, ne-am futut ca disperații, apoi am venit mai obosiți și mai săraci. Și, uite, că nu m-a lăsat norocul și într-o zi cu cine mă întâlnesc pe stradă? Cu Lili, cea cu care am făcut niște evenimente de pomină, pe vremea șefului Martin, inclusiv când ne-a pus să dansăm pe masă în delegație. Nu mai era cu el, se săturase să-i suporte fanteziile, lucra la o altă firmă și era mulțumită. I-am spus că am plecat de la companie și ea s-a mirat, știa că m-am măritat cu Epa, dar nu știa că suntem despărțiți. Am întrebat-o dacă e vreun post liber și mi-a spus să o las să se intereseze, știa că una dintre fetele de la recepție trebuie să nască. Seara m-a sunat și mi-a zis că m-a recomandat Resurselor Umane și că mă vor chema la interviu. Așa m-am angajat la alți ciudați, dar măcar era ceva nou. Eram un fel de ofițer de relații publice, eu direcționam vizitatorii și răspundeam la telefoane. Nu era cine știe ce și aveam de data aceasta o șefă foarte bună, o femeie trecută de prima tinerețe, care și creștea singură băiatul. Era mai bine decât să fiu la cheremul vreunui diliu. Programul nu începea devreme, dar se termina după ora cinci, și uneori îl găseam pe Mircea plictisit, uitându-se la televizor, ori ieșit la vreo bere. Venea amețit și nu mă mai înțelegeam cu el, pentru că adormea imediat. Îl întrebam câteodată: „Mă mai iubești, Mircea?“. „Ce mă tot întrebi

asta? Știi bine că da”, îmi răspundea el cam fără chef. Și, pe măsură ce-l întrebam, se supăra mai tare, și renunțam la subiectul ăsta. Nu ne mai vorbeam despre iubirea noastră și mă întrista. Simțeam cum între noi se face un gol.

Mă mai întâlneam și cu fetele, dar mai rar. Ora mea de ieșire de la serviciu era aiurea și, când terminam programul, eram atât de obosită, că nu mai aveam chef de nimic. Vedeau și ele că nu mai sunt ca altădată. „Fată, tu ce ai? De la o vreme pari cam ofilită”, m-a întrebat Larisa. „Să știi că și eu am remarcat, dar mi-a fost rușine să întreb”, a adăugat Clau. Cami tăcea, iar eu m-am simțit pentru prima oară prost în fața lor, mai prost decât când eram cu Epa și mă legase cu cătușe și mânca shaorma. „Nu am avut serviciu, iar eu și Mircea cred că avem nevoie de o pauză”, le-am răspuns, cu greu. Nu avea rost să fac pe-a fericita, când se vedea de la o poștă că am un morcov în cur. Ele au rămas cu gura căscată. „Și de ce nu ai zis nimic? Vorbeam cu Pișcoțel și găsea el ceva”, mi-a zis Clau pe un ton muștrător. „Dar chiar așa, fată, să nu spui tu nimic? Hai, că mă supăr!”, a zis și Larisa țuguindu-și buzele, ca să pară mai convingătoare. „Le aveți și voi pe ale voastre. M-am descurcat oricum”, am spus eu. Cami, care nu intervenise până atunci, a deschis și ea gura: „Mă îngrijorează situația

ta, Cati. Din câte înțeleg, nu doar serviciul a fost o problemă. Cum merg treburile cu Mircea?”. A mers drept la țintă, ca de obicei. M-am foit pe scaun, că eram toate patru la o terasă. „Suntem obosiți amândoi, dar ne revenim noi, mă iubește în continuare”. Fetele se uitau la mine atente la fiecare cuvânt. Cami a intervenit iar: „Știi că ați mai trecut prin asta...”. „Da, de aceea am zis că ne revenim. Suntem stresați că stăm cu chirie, el trebuie să vadă și de copii, am avut perioada când am șomtat, acum suntem bine”, am spus eu totul ca pe o dare de seamă. Ele au clătinat din cap cu neîncredere, dar n-au mai continuat. Brusc, nu mai aveam chef să stau și le-am zis că trebuie să plec. Ne-am îmbrățișat protocolar, iar Larisa a izbucnit: „Voi nu vedeți ce am ajuns? Din cauza unor pulărări ne-am stricat zenul. Nu vedeți că ne comportăm ca niște tâmpite?”. „Așa este! Nimic nu trebuie să ne umbrească prietenia”, a adăugat Clau. Cami a aprobat din cap, gânditoare. Ne-am luat toate ca într-o horă și ne-am ținut strâns, astfel ne-am transmis ceea ce era de zis în cuvinte. Apoi ne-am îndepărtat. „Ai grijă de tine!” mi-a spus Cami. Apoi mi-a șoptit la ureche: „Ce mai știi de Nelu?”. Nu mai știam mare lucru, locuia tot cu Lizi, se pare că se înțelegeau bine. Rar ieșea cu Mircea, părea că s-a retras. Poate așa trebuia, să nu mai știe toți fiecare mișcare de-a ta. Dar pe ea ce o

interesa? „Așa, întrebam și eu, nu m-a mai sunat de-mult“, m-a lămurit ea. Pe drum, m-am gândit ce ale naibii suntem și noi, femeile. Cât suntem căutate, facem pe-a nebunele, când nu mai suntem băgate în seamă, zici că ne mănâncă undeva. Asta era și ceea ce trăiam eu acum cu Mircea, care nu mai era ca înainte.

2. AMANȚII ÎN BUCĂTĂRIE

Sunt foarte obosit de la un timp. Nu mai am chef de nimic. Nelu zice în glumă că oi fi depresiv, că parcă e o molimă deja. Vezi pe cineva trist, are depresie. Stă cineva fără să zică ceva, are depresie. Acum, fără mișto, că pe un coleg de la alt departament l-au dus la psiholog pe sus, le era frică să nu-și ia zilele. Acum e sub tratament. Așa că am luat-o eu ca pe o glumă, apoi m-am speriat, că s-ar putea să fiu și eu depresiv. În pula mea, nu era de glumit cu chestiile astea! Cel mai greu îmi era că nu mă mai vedeam așa des cu Nelu. De când lucram la proiecte diferite, abia apucam să ne vedem pe fugă la prânz. Era fericit cu Lizi a lui și era varianta îmblânzită a lui Nelu pe care-l știam eu. Ce să zic? Să fie sănătoși! Doar eu cu Cati ne mai ascuțim săbiile câteodată. Uite, că am devenit și mai profund, zici să sunt vreun budist, din ăla

cu tot felul de maxime pe cartoane colorate! Eu vin obosit acasă, iar ea mă întreabă dacă o iubesc. Poftim cultură! Eu nu le înțeleg pe femeile astea. Dacă le zici că le iubești, ești luat de papagal, dacă nu zici, se bosumflă. Chiar nu mai știu cum să o scot la capăt, uneori. Și cu cât mă întreabă mai mult, cu atât parcă mă îndepărtează. Marea mea bucurie este când sunt cu copiii. Au crescut frumos, trebuie să recunosc că Teo e o mamă bună. Acum pot să fac glume cu ei, le explic chestii, e o plăcere. Doar că am văzut că nu-i convine lui Cati, că prea sar în sus când e vorba de copii. Păi, dacă nu pentru ei să sar, atunci pentru cine? Nu știu, dar vine cu niște chestii pe care nu i le știam. Reproșuri, critici, suspiciuni, iar ea nici măcar nu a băgat divorț. L-a întrebat o dată pe Epicur ăla dacă vrea să divorțeze. ăla, doar nu e prost, normal că a zis că nu vrea, iar ea s-a culcat pe o ureche și așteaptă să vină ăla și să-i spună să se despartă. O să fie asta la pulvară. Iar ea îmi scoate mie ochii că stau mult cu copiii. Hai, că mi se urcă sângele la cap doar când mă gândesc! Trebuie să mă văd cu Nelu.

„Văd că e deranj în Paradis“, m-a luat Nelu de cum ne-am văzut. „Paradisul pulii!“, i-am zis eu. „Ce-ai, bă, de ești așa cătrănit?“. Am comandat două beri, altă treabă era să beau cu el. „Sunt foarte stresat, nu mă mai bucură nimic“, i-am răspuns. Nelu bea și își

ștergea spuma de pe buze cu limba. „Ți-am zis eu cum va fi cu oboseala, că nu e totul să divorțezi. Altfel, toți s-ar grăbi să facă asta. Cati ce face, cum e?“. Am ridicat din umeri. „Și ea e cam iritată, n-a avut serviciu câteva luni, o deranjează că merg des la copii, căcături din astea.“ „Și acum lucrează? Că femeia trebuie să aibă mereu de lucru, să nu aibă mintea odihnită, că îi vin idei. Asta zicea taică meu“, a zis Nelu, râzând ca prostul. „Și-a găsit, nu e foarte mulțumită, dar nici unde era nu mai putea sta. Își băteau joc de ea, șeful cel mare e ofticat că l-a lăsat pe boul de fi-su.“ „A reușit să divorțeze?“ „Nu, Epicur s-a dat la fund“, i-am zis. „Tot în America?“, a vrut să știe Nelu. „În America, în Patagonia, în mă-sa, unde-o fi!“, i-am răspuns cu năduf. Nelu mă privea atent. „Și nici tu n-ai mai avut timp să ne vedem“, i-am mai zis. „Sunt ocupat cu proiectele astea, e greu că nu mai avem același program. Stau cu Lizi, mergem la munte, vizităm chestii... Trece timpul. Dar tu știi că poți să mă suni oricând“, mi-a zis el punându-mi mâna pe umăr. Parcă îmi venea să plâng, asta ar mai lipsi, aș fi ultimul pământ al din univers. Nelu a vorbit iar: „Te-am avertizat că nu va fi ușor. E un alt stil de viață. Nu poți scăpa de obligații. Să știi, Mircea, că fericirea are mereu un preț, eu m-am convins de asta. Viața e mare curvă, îți dă, dar îți ia dublu. Tu trebuie să ai grijă de copii, de Cati, să-ți faci